

Arrest

nr. 275 329 van 18 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 december 2020 België binnen en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 11 april 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd, afkomstig uit de stad Salmas en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. In het Iraanse kalenderjaar 1399 (2020) informeerde een oude

schoolvriend M. u dat hij taken uitvoerde voor de KDPI. Hij zei dat u welkom was om te helpen. U was onmiddellijk geïnteresseerd en samen verspreidden jullie twee keer pamfletten voor de partij in de achtertuinen van de huizen. M. informeerde u dat hij opnieuw uw auto zou nodig hebben om pamfletten op te halen die jullie later konden uitdelen. Maar plots belde M. u op met het nieuws dat uw auto ontdekt was geweest door de Iraanse autoriteiten en dat u onmiddellijk moest vertrekken, wat u ook deed. Zo verliet u Iran op 25.06.1399 (15.09.2020). Sindsdien heeft u niets meer van M. vernomen. Na uw vertrek kwamen de autoriteiten bij jullie thuis en deden ze een huiszoeking. Zowel uw broer als uw vader werden meegenomen en ze vroegen aan uw vader dat u zich zou melden op hun kantoor.

Op 22.12.2020 kwam u aan in België en op 23.12.2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. In België kwam u in contact met de KDPI via uw neef S. A. Z. K. R.

U vreest bij terugkeer naar Iran opgehangen te worden door het Iraans regime wegens uw activiteiten voor de KDPI.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw melikaart, een kopie van de shenasnamehs van uw ouders, een attest van de KDPI, een foto van uw oom die martelaar is en foto's van uw deelname aan bijeenkomsten van de KDPI neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Iran opgehangen te worden door het Iraans regime wegens uw activiteiten voor de KDPI (CGVS, p. 7).

Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw engagement voor de KDPI en van de door u beweerde problemen ernstig op de helling zetten. Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering daadwerkelijk sympathisant te zijn van de KDPI. Zo legt u opmerkelijke verklaringen af over uw persoonlijke betrokkenheid bij de KDPI in Iran. U verklaart in contact te zijn gekomen met de partij via een vriend M. (CGVS, p. 5). Op een dag waren jullie bezig over de onderdrukking waarbij M. u informeerde dat hij de KDPI helpt en u uitnodigde om mee te doen (CGVS, p. 16). U zei gewoon 'ja' (CGVS, p. 16). Gevraagd naar uw motivatie om taken uit te voeren, antwoordt u dat wegens de onderdrukking en oneerlijke behandeling het vanzelfsprekend is dat u bereid bent voor de partij te werken (CGVS, p. 5). Wanneer u later nogmaals wordt gevraagd waarom u plots besloot pamfletten te willen uitdelen is uw antwoord 'zomaar, ik wou de partij helpen' (CGVS, p. 16). Het is hierbij zeer opvallend dat u hierbij geen risicoanalyse maakt en een deelname aan zeer riskante oppositiepraktijken met een achteloze vanzelfsprekendheid wegzet. Dit valt geenszins te verenigen met de harde aanpak van Koerdische militanten door het Iraanse regime, waarvan u getuigt (CGVS, p.7,16,17). Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt nogmaals naar uw motivatie gepolst, waarbij u antwoordt dat als u het niet doet, wie het dan wel zal doen voor uw volk (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet eerder iets probeerde te ondernemen, antwoordt u dat u uw weg niet kende en niet zomaar zelf pamfletten kan opstellen en uitdelen (CGVS, p. 16). Nochtans heeft u een neef die eerder het land is ontvlucht, contacten heeft met de KDPI België en bij wie u ten rade had kunnen gaan om te zien wat u kon ondernemen (CGVS, p.8). Bovendien kan er in tegenstelling tot wat u beweert redelijkerwijze aangenomen worden dat indien u een engagement voor een Koerdische partij als een evidentie beschouwde u door u te begeven tussen gelijkgestemde Koerden al veel eerder de weg naar een Koerdische partij had kunnen vinden, hetgeen u echter niet deed (CGVS, p.5). Dat u er niet in slaagt

uw intrinsieke motivatie uit te leggen waarom u uw leven op het spel zet komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Het is bovendien vreemd dat u geen idee heeft hoe M. in contact is gekomen met de partij (CGVS, p. 5). Verder weet u niet hoe M. vroeger de pamfletten ging ophalen, aangezien hij geen auto heeft (CGVS, p. 16). Evenmin kunt u veel vertellen over wat er precies gebeurd is, waar M. die pamfletten ging ophalen of waar M. betrappt werd en hoe hij is kunnen vluchten (CGVS, p. 17, 19). Zo weet u enkel dat uw auto werd ingehouden terwijl M. pamfletten ging ophalen (CGVS, p. 16-17). Uw vergoelijking dat u de kans niet kreeg om vragen te stellen is niet ernstig. Hoewel er begrepen kan worden dat er niet de tijd was om uitgebreid te praten was het voor u van zeer groot belang om precies te weten in welke – mogelijk compromitterende – omstandigheden uw auto was aangetroffen ten einde de juiste houding aan te nemen ten aanzien van de Iraanse overheidsdiensten. U weet ook niet wat er gebeurd is met M. nadat hij u verwittigde dat uw auto was ontdekt (CGVS, p. 5-6). Nochtans was M. uw jarenlange vriend en blijkbaar ook uw buur (CGVS, p. 19). Hoewel u initieel aanhaalt geen kennis te hebben over M. zijn lot, vertelt u later tijdens het persoonlijk onderhoud dat u gevraagd heeft aan uw moeder hoe het met de burens ging, waarmee u doelde op M. (CGVS, p. 19). Uw moeder vertelde dat alles goed was, waarbij u verstond dat er niets gebeurd is met M. (CGVS, p. 19). Dat u initieel aanhaalt dat u geen weet heeft wat er met M. gebeurd is, en daarna uw verhaal aanpast kan niet overtuigen. Daarnaast heeft u weinig informatie over wat er na uw vertrek gebeurde. Zo weet u enkel dat het Ettela'at Sepah naar uw huis kwam een dag nadat uw auto werd ingehouden, een huiszoeking deed en uw broer en vader meenamen (CGVS, p. 17-18). U weet niet met hoeveel ze kwamen, of ze in uniform waren, naar welk bureau uw vader en broer werden meegenomen, hoe lang ze werden ondervraagd en waar u zich moest gaan aanmelden (CGVS, p. 18-19). Evenmin weet u of ze later nogmaals langskwamen (CGVS, p. 19). Dat u deze vragen niet over de telefoon kan vragen kan niet ingezien worden daar de huiszoeking zelf u wel telefonisch meegedeeld werd (CGVS, p. 18-19). U verklaart dat ze tijdens de huiszoeking alles meenamen met uw naam er op, waaronder uw schooldocumenten en autodocumenten (CGVS, p. 15, 18). U weet echter niet of ze ook uw identiteitsdocumenten waaronder uw shenasnameh meenamen (CGVS, p. 15). Het is frappant dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat al uw identiteitsdocumenten nog in Iran liggen (Verklaring DVZ, vraag 25, dd. 29.01.2021), maar u dan wel met uw originele melikaart afkomt terwijl u verklaart dat ze alles meenamen waar uw naam op staat. Dat u niet over dergelijke informatie beschikt is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Het geheel van bovenstaande vaststellingen schaden sterk het geloof in uw toetreding tot en activiteiten voor de KDPI.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk engagement voor de KDPI slaagt u er evenmin in de daaruit voortvloeiende problemen in Iran aannemelijk te maken. Bovenstaande vaststellingen doet uw verzoek om internationale bescherming dan ook sterk afbrokkelen.

Dat aan uw politieke problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) politieke engagement na aankomst in België, waar u foto's van neerlegt. Ingevolge het ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw politieke activiteiten buiten Iran, in concreto in België, duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dat u alsnog een risico zou lopen bij terugkeer omwille van uw politieke activiteiten in België, kon u evenmin niet hardmaken. Zo kwam u in contact met de partij in België via uw neef S. A. Z. K. R. (CGVS, p. 8). U nam slechts deel aan vier activiteiten, namelijk een betoging in Leuven wegens de problemen in Afrin (CGVS, p. 8-9), een herdenking aan de martelaar G. in Brussel-Centraal (CGVS, p. 9), een feest wegens de oprichting van de partij in Oostende (CGVS, p. 10) en een betoging voor de Iraanse ambassade wegens de bombardementen in Iraaks-Koerdistan, waar u een halfuur te laat aankwam (CGVS, p. 11, 20). Uit uw eigen verklaringen blijkt dat u er gewoon aanwezig was, luisterde, en geen specifieke rol op zich nam (CGVS, p. 10, 12). Ook op basis van de foto's die u voorlegt blijkt dat u allerminst de groep oversteeg en dat uw betrokkenheid zich beperkte tot aanwezig zijn. Geenszins valt hieruit af te leiden dat u een bepalende rol speelt binnen de organisatie of louter door uw deelname aan een betoging in het vizier zou zijn gekomen van de autoriteiten. U vertelt ook dat u drie keer deelnam aan zoommeetings (CGVS, p. 13). Echter vertelt u onmiddellijk dat u het zich niet meer herinnert, dat het lang geleden is en er vaak over nieuwe zaken gesproken wordt (CGVS, p. 14). U vertelt dat de eerste zoommeeting over de martelaars

gingen (CGVS, p. 13-14). Wanneer u gevraagd wordt waarover de andere twee meetings dan gingen antwoordt u dat u dat niet meer weet (CGVS, p. 14). U vergoelijkt uw tekort aan kennis aan het feit dat u zich niet goed kan concentreren en alles vergeet (CGVS, p. 14). U vertelt dat dit komt omdat vluchteling zijn moeilijk is (CGVS, p. 14). Evenmin legt u foto's neer van de zoommeetings (CGVS, p. 14). Dat u nauwelijks iets herinnert van de meetings waar u zelf verklaart te hebben aan deelgenomen toont geen oprechte interesse of inzet aan.

Vervolgens blijkt uw kennis over de KDPI weinig diepgaand. Ook al was u slechts een sympathisant, u legde naar eigen zeggen uw leven in de weegschaal door propaganda voor de KDPI te verspreiden waardoor er wel degelijk een goede kennis van deze partij verwacht kan worden. Zo is het frappant dat u deelneemt aan een feest betreffende de oprichting van de partij waar er gesproken wordt over de oprichters, maar u er niet in slaagt uit te leggen wie de oprichters waren naast Q.M. (CGVS, p. 10-11). Er kan van u verwacht worden dat u tenminste weet waarover gesproken werd aangezien u er aanwezig was. Dit geldt eveneens over de huidige leider. Veel verder dan zijn naam, termijn en studies weet u niet (CGVS, p. 20-21). Daarnaast weet u ook weinig te zeggen over H.S. en de verschillen met andere Koerdische partijen (CGVS, p. 22). Dat u in tegenstelling van wat men van het engagement van een sympathisant mag verwachten, niet kan overtuigen met een deugdelijk kennis van de partij, doet dan ook sterk afbreuk aan uw daadwerkelijk engagement in Iran en in België.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en na afweging van alle elementen in uw dossier kan er geen geloof gehecht worden aan uw vrees bij terugkeer naar Iran omwille van uw betrokkenheid bij de KDPI.

Evenmin kan er gezien het ongeloofwaardig karakter van uw activiteiten in Iran en het opportunistisch karakter van uw engagement in België aangenomen worden dat u door uw Facebookaccount opgemerkt werd door het Iraanse regime. Uw foto's en berichten krijgen immers amper tot geen likes en commentaren. Hieruit blijkt alleszins niet dat u beschouwd kan worden als een invloedrijk online activist of cyberdissident. In deze dient ook te worden aangestipt dat uit de beschikbare informatie bovendien blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag alsook uw weinig invloedrijke online Facebookprofiel, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw politieke activiteiten, kan er bovendien van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's op uw Facebookaccount wist alvorens terug te keren naar Iran.

De informatie waarop het CGVS zich baseert zijn aan het administratief dossier gevoegd.

Dat u een bevestigingsbrief voorlegt van de KDPI d.d. 01.11.2021 wijzigt hier niets aan bovenstaande vaststellingen. Er dient te worden opgemerkt dat deze brief dateert van na uw verzoek om internationale bescherming en derhalve een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien, om bewijswaardig te zijn dienen dergelijke documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde activiteiten voor de KDPI in Iran en de daaraan gekoppelde problemen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw mellikaart, vormt een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat. De kopieën van de shenasnamehs van uw ouders tonen hun identiteit aan. De foto die u voorlegt van uw oom die martelaar is, zegt niets over uw asielmotieven. Evenmin toonde u de identiteit van de personen op deze foto aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren, dan wel te weerleggen. Hij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot het persoonlijk engagement voor de politieke partij KDPI in Iran wil verzoeker opmerken dat de beschouwingen die de bestreden beslissing aanhaalt subjectief en weliswaar begrijpelijk zijn, doch dat zij geen voldoende motieven zijn om zomaar de geloofwaardigheid van het gebeurde onderuit te halen. Immers is het zo dat verzoeker vanuit zijn familiale en etnische origine een sterke overtuiging koesterde om de Koerdische zaak te verdedigen. In zijn eigen directe familiale omgeving zijn drie slachtoffers te betreuren: A.S., peshmerga, de zoon van zijn tante van vaderszijde, S.J., een neef van zijn vader en A.A. (ook een peshmerga), een kozijn van zijn moeder. De familie is dan ook goed gekend bij de overheid. Het is volgens verzoeker dus niet zo dat de motivatie "*opeens*" of "*uit het niets*" opkwam en hij zomaar direct "*ja*" zei toen zijn vriend hem erover aansprak. Op die manier deed zich dus een kans voor, die verzoeker greep, aangezien hij, zo hij aangeeft, natuurlijk het volle vertrouwen kon hebben in zijn vriend en buurjongen M. Hij vervolgt dat er zich uiteraard een passende gelegenheid moet voordoen, en die deed zich pas voor toen zijn vriend M. er concreet over begon. Op dat ogenblik heeft verzoeker, die al een sterke motivatie in zich had, inderdaad onmiddellijk gezegd dat hij bereid was en zelf iets wou doen om te helpen, zodat M. hem een paar maanden later contacteerde toen hij hem voor een opdracht kon gebruiken. Het is bovendien ook zo dat het in Iran, ondanks de sympathieën die de meeste Koerden hebben voor de zaak, niet zo voor de hand liggend is om actie te ondernemen en dat men inderdaad mensen moet kennen. Daarom is het luidens het verzoekschrift ook niet realistisch om te veronderstellen dat verzoeker al veel vroeger iets had moeten ondernemen om geloofwaardig te zijn, of aan zijn neef in België had moeten vragen wat hij kon doen; ook dit laatste is niet realistisch, aangezien deze contacten moeilijk zijn en er niet openlijk over politiek kan gesproken worden.

Dat verzoeker verder het antwoord moet schuldig blijven op een aantal vragen, die toch wel gevaarlijke informatie betreffen, is volgens hem ook niet vreemd en het is normaal dat er in vertrouwen niet over alles vragen moeten gesteld worden, zoveel mag duidelijk zijn. Over het incident zelf en de "*mogelijk compromitterende omstandigheden*" kan verzoeker ook niet veel vertellen, omdat hij, gelukkig, niet ter plaatse was en daarna ook snel de vlucht nam. Het is dan ook niet realistisch om hem dit aan te wrijven. Hij had zijn auto aan M. gegeven die er pamfletten mee ging ophalen en toen deze hem kort daarna opbelde dat hij moest vluchten, mocht hij wel voldoende op hem vertrouwen dat indien deze hem verwittigde dat zijn auto was ontdekt, hij inderdaad in gevaar was.

Verzoeker interesseerde zich wel degelijk in het lot van M. maar geeft aan ook niet precies te weten wat er gebeurd is, enkel dat hij op indirecte manier kon te weten komen dat hij niet opgepakt was en er dus niets met hem gebeurd was; op zich was het immers verzoekers auto die ontdekt was door de overheidsdiensten. Dat verzoeker niet over de gevraagde informatie beschikt, is volgens hem eerder een aanwijzing voor het gevaar dat er hem boven het hoofd hangt, dan om te stellen dat zijn vrees en zijn vluchtrelaas niet gegrond of geloofwaardig zouden zijn.

Vervolgens betwist verzoeker ten eerste dat zijn voortgezet politiek engagement in België uitsluitend opportunistische beweegredenen heeft. Zoals al eerder aangegeven, heeft hij sterke familiale en etnische redenen om de Koerdische zaak te steunen. Dat hij niet bijster veel activiteiten heeft gehad sinds zijn aankomst is, luidens het verzoekschrift, hoofdzakelijk te wijten aan het feit dat deze globaal genomen enorm zijn ingeperkt omwille van de coronamaatregelen. Anderzijds is het wel zo dat hij heeft deelgenomen aan *quasi* alle activiteiten die door zijn partij werden georganiseerd. Hij kan dan ook niet meer doen dan dat. Dat hij niet alles heeft ingestudeerd en zich zoveel tijd na datum niet onmiddellijk meer voor de geest kan halen waarover de *Zoom-meetings* precies gingen, mag volgens hem niet verbazen en houdt geen enkele aanwijzing in dat hij uit opportunistische redenen zou gehandeld hebben.

Over zijn weinig diepgaande kennis van de KDPI voert verzoeker dan weer aan dat ook deze overweging niet voldoende is om de geloofwaardigheid en de authenticiteit van zijn engagement en wil onderuit te halen. Verzoeker was minder dan één jaar in België toen het gehoor plaatsvond. Verder is hij niet hoogopgeleid en ging hij maar tot de achtste klas naar school, in een achtergestelde omgeving trouwens. Het is dan ook wederom niet realistisch om te eisen dat hij een grondige kennis zou opgedaan hebben in die korte periode, met de gegeven coronabeperkingen, en gelet op zijn profiel.

Tot slot bevestigt verzoeker dat hij in de mate van het mogelijke documenten heeft neergelegd om zijn engagement en herkomst te bewijzen en hij vraagt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om deze opnieuw te beoordelen en hem het voordeel van de twijfel te gunnen.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om bijkomende stukken neer te leggen omtrent zijn deelname aan recentere bijeenkomsten, zoals deze van 25 april 2022, alsook bewijsstukken over de martelaars in zijn familie.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad om hem het statuut van vluchteling toe te willen toekennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor bijkomend onderzoek in het licht van de nieuwe stukken en de bijkomende verklaringen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stavingstukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd :

- overschrijvingsbewijzen (stuk 1);
- foto's van verzoekers neef (stuk 2);
- foto's van verzoeker aan de Iraanse ambassade *d.d.* 16 juni 2022 en aan deelnames aan activiteiten te Gent *d.d.* 26 en 28 juni 2022 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor het overige ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning leveren om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de

hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom niet het minste geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde activiteiten voor de politieke partij KDPI in Iran en de daaraan gekoppelde problemen. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers toetreding tot en activiteiten voor de KDPI. Verder (ii) slaagt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn persoonlijk engagement voor de KDPI, er niet in de daaruit voortvloeiende problemen in Iran aannemelijk te maken. Dat aan de politieke problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt (iii) eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerd (voortgezet) politiek engagement in België, dat een opportunistisch karakter vertoont. Uit de neergelegde foto's valt overigens geenszins af te leiden dat verzoeker een bepaalde rol speelt binnen de organisatie of louter door zijn deelname aan een betoging in het vizier zou zijn gekomen van de autoriteiten. Verder toont zijn gebrekkige kennis over de *Zoom-meetings* waaraan

hij deelnam, geen oprechte interesse of inzet aan. Vervolgens (iv) blijkt verzoekers kennis over de KDPI weinig diepgaand, wat in tegenstelling is van wat men van een sympathisant mag verwachten, en wat dan ook sterk afbreuk doet aan zijn daadwerkelijk engagement in Iran en in België. Verder (v) blijkt uit de beschikbare informatie, die aan het administratief dossier is gevoegd, dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Ten andere kan van verzoeker, gelet op het onoprecht karakter van zijn politieke activiteiten, worden verwacht dat hij de boodschappen en foto's op zijn *Facebook*-profiel wist alvorens terug te keren naar Iran. Tot slot (vi) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Uit wat volgt blijkt dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen, afgelegd voor het commissariaat-generaal, het uiten van blote beweringen en vergoelijkingen en het tegenspreken van de bevindingen van de verwerende partij, waarmee hij echter de gedane vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst terdege uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers persoonlijk engagement voor de politieke partij KDPI:

“Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw engagement voor de KDPI en van de door u beweerde problemen ernstig op de helling zetten. Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering daadwerkelijk sympathisant te zijn van de KDPI. Zo legt u opmerkelijke verklaringen af over uw persoonlijke betrokkenheid bij de KDPI in Iran. U verklaart in contact te zijn gekomen met de partij via een vriend M. (CGVS, p. 5). Op een dag waren jullie bezig over de onderdrukking waarbij M. u informeerde dat hij de KDPI helpt en u uitnodigde om mee te doen (CGVS, p. 16). U zei gewoon ‘ja’ (CGVS, p. 16). Gevraagd naar uw motivatie om taken uit te voeren, antwoordt u dat wegens de onderdrukking en oneerlijke behandeling het vanzelfsprekend is dat u bereid bent voor de partij te werken (CGVS, p. 5). Wanneer u later nogmaals wordt gevraagd waarom u plots besloot pamfletten te willen uitdelen is uw antwoord ‘zomaar, ik wou de partij helpen’ (CGVS, p. 16). Het is hierbij zeer opvallend dat u hierbij geen risicoanalyse maakt en een deelname aan zeer riskante oppositiepraktijken met een achteloze vanzelfsprekendheid wegzet. Dit valt geenszins te verenigen met de harde aanpak van Koerdische militanten door het Iraanse regime, waarvan u getuigt (CGVS, p.7,16,17). Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt nogmaals naar uw motivatie gepolst, waarbij u antwoordt dat als u het niet doet, wie het dan wel zal doen voor uw volk (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet eerder iets probeerde te ondernemen, antwoordt u dat u uw weg niet kende en niet zomaar zelf pamfletten kan opstellen en uitdelen (CGVS, p. 16). Nochtans heeft u een neef die eerder het land is ontvlucht, contacten heeft met de KDPI België en bij wie u ten rade had kunnen gaan om te zien wat u kon ondernemen (CGVS, p.8). Bovendien kan er in tegenstelling tot wat u beweert redelijkerwijze aangenomen worden dat indien u een engagement voor een Koerdische partij als een evidentie beschouwde u door u te begeven tussen gelijkgestemde Koerden al veel eerder de weg naar een Koerdische partij had kunnen vinden, hetgeen u echter niet deed (CGVS, p.5). Dat u er niet in slaagt uw intrinsieke motivatie uit te leggen waarom u uw leven op het spel zet komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.”

In het verzoekschrift tracht verzoeker het in de bestreden beslissing vastgesteld gebrek aan intrinsieke motivatie voor zijn persoonlijk engagement voor de KDPI te vergeefs te vergoelijken. Hij benadrukt dat hij vanuit zijn familiale en etnische origine een sterke overtuiging koesterde om de Koerdische zaak te verdedigen en dat er in zijn eigen familie martelaars zijn. Het is volgens verzoeker dus niet zo dat de motivatie "opeens" of "uit het niets" opkwam en hij zomaar direct "ja" zei toen zijn vriend hem erover aansprak. Toen de gelegenheid zich voordeed, heeft verzoeker, die al een sterke motivatie in zich had, inderdaad onmiddellijk gezegd aan zijn vriend en buurjongen M., in wie hij het volste vertrouwen had, dat hij bereid was en zelf iets wou doen om te helpen, zodat M. hem een paar maanden later contacteerde toen hij hem voor een opdracht kon gebruiken.

Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er niet in aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen. De Raad wijst erop dat van een, vanuit naar eigen zeggen familiale en etnische origine, fervente verdediger van de Koerdische zaak, die al dan niet in het kader van een gestructureerde politieke partij pamfletten uitdeelt en aldus activiteiten ontplooit, mag worden verwacht dat hij weet te overtuigen van een intrinsieke politieke motivatie, *quod non in casu*.

Verzoeker kan wel beweren dat zijn familie drie maartelaars telt, dat zijn sterke motivatie reeds lang aanwezig was en dat hij wachtte op een gelegenheid, doch dit neemt niet weg dat het opmerkelijk is dat verzoeker meteen toezegde toen zijn vriend en buurjongen M. hem vroeg samen pamfletten voor de KDPI uit te delen, hetgeen een zeer riskante en risicovolle onderneming is aangezien, zoals verzoeker zelf aangaf, Koerdische militanten door het Iraanse regime hard worden aangepakt. Dat hij toen plots een dergelijke risicovolle activiteit op zich nam, komt, gelet op het feit dat hij niet weet te overtuigen dat hij daadwerkelijk en reeds lang sympathisant is van de Koerdische zaak, weinig overtuigend over. Indien hij zo'n sterke motivatie reeds lang in zich droeg, is het bevreemdend, niettegenstaande het kan worden aangenomen dat het niet voor de hand liggend is om in Iran actie te ondernemen en er niet openlijk over politiek wordt gesproken, dat hij niet eerder een weg naar de KDPI had kunnen vinden, te meer er martelaars in de familie zouden zijn en hij een neef heeft die eerder Iran ontvluchtte en contacten heeft met de KDPI in België. Ter staving van de aanwezigheid van martelaars in zijn familie legt verzoeker ter terechtzitting een foto van zijn neef neer, gevoegd bij de aanvullende nota, maar de Raad merkt op dat in het geheel niet kan worden afgeleid dat de persoon op deze foto daadwerkelijk verzoekers neef betreft, laat staan dat hij een martelaar zou zijn. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat dergelijke foto eenvoudigweg kan worden gemanipuleerd. Daarenboven bevat de foto slechts een momentopname, kan deze eenvoudigweg zijn geënceneerd en valt hieruit op generlei wijze af te leiden waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze genomen werd. Zelfs indien verzoekers neef hierop zou staan, dan nog vormt deze foto bijgevolg niet het minste bewijs voor het bestaan van enige familieband tussen verzoeker en deze persoon; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat de beweerde problemen van deze persoon enig gevolg of risico met zich zouden brengen voor verzoeker. Evenmin kan uit deze foto worden afgeleid dat er enig geloof zou kunnen of moeten worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn politieke activiteiten en engagement en/of de hieruit voortgesproken problemen en vrees.

2.3.4.3. Verder kan er maar weinig geloof gehecht worden aan de beweerde activiteiten voor de KDPI in Iran en de omstandigheden en de gevolgen van het incident omwille waarvan hij besloot Iran te verlaten. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Het is bovendien vreemd dat u geen idee heeft hoe M. in contact is gekomen met de partij (CGVS, p. 5). Verder weet u niet hoe M. vroeger de pamfletten ging ophalen, aangezien hij geen auto heeft (CGVS, p. 16). Evenmin kunt u veel vertellen over wat er precies gebeurd is, waar M. die pamfletten ging ophalen of waar M. betrappt werd en hoe hij is kunnen vluchten (CGVS, p. 17, 19). Zo weet u enkel dat uw auto werd ingehouden terwijl M. pamfletten ging ophalen (CGVS, p. 16-17). Uw vergoelijking dat u de kans niet kreeg om vragen te stellen is niet ernstig. Hoewel er begrepen kan worden dat er niet de tijd was om uitgebreid te praten was het voor u van zeer groot belang om precies te weten in welke – mogelijk compromitterende – omstandigheden uw auto was aangetroffen ten einde de juiste houding aan te nemen ten aanzien van de Iraanse overheidsdiensten. U weet ook niet wat er gebeurd is met M. nadat hij u verwittigde dat uw auto was ontdekt (CGVS, p. 5-6). Nochtans was M. uw jarenlange vriend en blijkbaar ook uw buur (CGVS, p. 19). Hoewel u initieel aanhaalt geen kennis te hebben over M. zijn lot, vertelt u later tijdens het persoonlijk onderhoud dat u gevraagd heeft aan uw moeder hoe het met de burens ging, waarmee u doelde op M. (CGVS, p. 19). Uw moeder vertelde dat alles goed was, waarbij u verstond dat er niets gebeurd is met M. (CGVS, p. 19). Dat u initieel aanhaalt dat u geen weet heeft wat er met M. gebeurd is, en daarna uw verhaal aanpast kan niet overtuigen. Daarnaast heeft u weinig informatie over wat er na uw vertrek gebeurde. Zo weet u enkel dat het Ettela'at Sepah naar uw huis kwam een dag nadat uw auto werd ingehouden, een huiszoeking deed en uw broer en vader meenamen (CGVS, p. 17-18). U weet niet met hoeveel ze kwamen, of ze in uniform waren, naar welk bureau uw vader en broer werden meegenomen, hoe lang ze werden ondervraagd en waar u zich moest gaan aanmelden (CGVS, p. 18-19). Evenmin weet u of ze later nogmaals langskwamen (CGVS, p. 19). Dat u deze vragen niet over de telefoon kan vragen kan niet ingezien worden daar de huiszoeking zelf u wel telefonisch meegedeeld werd (CGVS, p. 18-19). U verklaart dat ze tijdens de huiszoeking alles meenamen met uw naam er op, waaronder uw schooldocumenten en autodocumenten (CGVS, p. 15, 18). U weet echter niet of ze ook uw identiteitsdocumenten waaronder uw shenasnameh meenamen (CGVS, p. 15). Het is frappant dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat al uw identiteitsdocumenten nog in Iran liggen (Verklaring DVZ, vraag 25, dd. 29.01.2021), maar u dan wel met uw originele melikaart afkomt terwijl u verklaart dat ze alles meenamen waar uw naam op staat. Dat u niet over dergelijke informatie beschikt is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die

verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Het geheel van bovenstaande vaststellingen schaden sterk het geloof in uw toetreding tot en activiteiten voor de KDPI."

Verzoeker geeft in het verzoekschrift toe dat hij het antwoord schuldig moet blijven op een aantal vragen, maar geeft aan dat het normaal is dat er in vertrouwen niet over alles vragen moeten gesteld worden. Hij stelt dat hij ook over het incident zelf en de "*mogelijk compromitterende omstandigheden*" niet veel kan vertellen, omdat hij niet ter plaatse was en daarna ook snel de vlucht nam en dat dit hem dan ook niet kan worden aangewreven.

Hiermee slaagt verzoeker er evenwel geenszins in te verklaren waarom hij zo weinig wist van het politiek engagement van zijn vriend en buurjongen M., via wie hij in contact met de KDPI is gekomen, met wie hij samen pamfletten uitdeelde en aan wie hij zijn auto leende om pamfletten te halen. Het weze herhaald dat verzoeker zelf aangaf dat het uitdelen van pamfletten voor de KDPI in Iran kan beschouwd worden als een risicovolle activiteit, zodat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zou kunnen duiden hoe zijn jarenlange vriend in contact kwam met de KDPI, hoe deze de pamfletten ging ophalen en wat er precies op de uitgedeelde pamfletten stond. Dat er in vertrouwen niet over alles vragen gesteld moet worden, kan de totale onwetendheid geenszins verklaren.

Verder mag op zijn minst worden verwacht dat verzoeker op heden enige verdere duiding zou kunnen geven over de omstandigheden van het incident, namelijk dat M. hem verwittigde dat zijn auto, waarmee M. pamfletten ging ophalen, ontdekt was en waarop hij hem aanmaande onmiddellijk te vertrekken, aangezien dit incident de enige aanleiding was voor verzoeker om zijn land van herkomst te verlaten. Dat hij zelf niet ter plaatse was en erna snel de vlucht nam, is een vergoelijking die voor zijn complete onwetendheid geen verschoning kan bieden. Zo is het ten zeerste bevreemdend dat verzoeker tot op heden niet kan vertellen wat er toen precies gebeurd is, waar M. die pamfletten met verzoekers auto ging ophalen, waar hij betrapt werd en hoe hij is kunnen vluchten. Er mocht van verzoeker worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de voormelde, cruciale informatie en elementen, die de directe en enige aanleiding van zijn vlucht vormden, en dat hij hierover veel beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dit geldt evenzeer voor wat het lot van zijn vriend M. betreft. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf hij aan hierover geen kennis te hebben, maar later stelde hij dat hij via zijn moeder te weten was gekomen dat het met zijn burens, waaronder M., goed ging. In het verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij indirect te weten was gekomen dat M. niet opgepakt was en er dus niets met hem gebeurd was. Het komt bevreemdend over dat verzoeker, die zijn versie overigens tijdens het persoonlijk onderhoud aanpaste, zelf geen contact zou hebben genomen met M., zijn jarenlange vriend en buur, nadat deze hem had verwittigd dat zijn auto was ontdekt en waarna hij het land definitief verliet. Verder is het evenzeer bevreemdend dat verzoeker dermate weinig informatie heeft over wat er na zijn vertrek is gebeurd, zoals in de bestreden beslissing omstandig en genoegzaam wordt toegelicht. Gelet op de heden ten dage ter beschikking zijnde veelheid aan individuele en anonieme communicatiemiddelen, had verzoeker wel degelijk de mogelijkheid om zich via derden te (proberen) informeren over de stand van zaken. Dat hij naliel hiertoe ook maar enige ernstige poging te ondernemen, doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen en vrees. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming namelijk worden verwacht, zo weze herhaald, dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliel dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

2.3.4.4. Voorts kan ook weinig belang gehecht worden aan het beweerde in België voortgezet politieke engagement. Te dien einde wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt aangegeven:

"Dat aan uw politieke problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) politieke engagement na aankomst in België, waar u foto's van neerlegt. Ingevolge het ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw politieke activiteiten buiten Iran, in concreto in België, duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dat u alsnog een risico zou lopen bij terugkeer omwille van uw politieke activiteiten in België, kon u evenmin niet

hardmaken. Zo kwam u in contact met de partij in België via uw neef S. A. Z. K. R. (CGVS, p. 8). U nam slechts deel aan vier activiteiten, namelijk een betoging in Leuven wegens de problemen in Afrin (CGVS, p. 8-9), een herdenking aan de martelaar G. in Brussel-Centraal (CGVS, p. 9), een feest wegens de oprichting van de partij in Oostende (CGVS, p. 10) en een betoging voor de Iraanse ambassade wegens de bombardementen in Iraaks-Koerdistan, waar u een halfuur te laat aankwam (CGVS, p. 11, 20). Uit uw eigen verklaringen blijkt dat u er gewoon aanwezig was, luisterde, en geen specifieke rol op zich nam (CGVS, p. 10, 12). Ook op basis van de foto's die u voorlegt blijkt dat u allerm minst de groep oversteeg en dat uw betrokkenheid zich beperkte tot aanwezig zijn. Geenszins valt hieruit af te leiden dat u een bepalende rol speelt binnen de organisatie of louter door uw deelname aan een betoging in het vizier zou zijn gekomen van de autoriteiten. U vertelt ook dat u drie keer deelnam aan zoommeetings (CGVS, p. 13). Echter vertelt u onmiddellijk dat u het zich niet meer herinnert, dat het lang geleden is en er vaak over nieuwe zaken gesproken wordt (CGVS, p. 14). U vertelt dat de eerste zoommeeting over de martelaars gingen (CGVS, p. 13-14). Wanneer u gevraagd wordt waarover de andere twee meetings dan gingen antwoordt u dat u dat niet meer weet (CGVS, p. 14). U vergoelijkt uw tekort aan kennis aan het feit dat u zich niet goed kan concentreren en alles vergeet (CGVS, p. 14). U vertelt dat dit komt omdat vluchteling zijn moeilijk is (CGVS, p. 14). Evenmin legt u foto's neer van de zoommeetings (CGVS, p. 14). Dat u nauwelijks iets herinnert van de meetings waar u zelf verklaart te hebben aan deelgenomen toont geen oprechte interesse of inzet aan."

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in het opportunistisch karakter van zijn politiek engagement in België te ontcrachten. Aangezien aan zijn politiek engagement voor de KDPI in Iran en de aangehaalde problemen ten gevolge van de beweerde activiteiten hiervoor geen geloof kan worden gehecht, zoals hierboven genoegzaam is gebleken, kan er ook aan zijn voortgezet politiek engagement in België en het risico dat hij hierdoor zou lopen bij terugkeer, maar weinig geloof worden gehecht. Dat hij aangeeft sterke familiale en etnische redenen te hebben om de Koerdische zaak te steunen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, evenmin als de bewijzen van overschrijvingen aan de politieke partij, zoals gevoegd bij de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting. Los van de vaststelling dat er door de coronamaatregelen mogelijks niet veel activiteiten konden worden bijgewoond sinds zijn aankomst in België en dat verzoeker aangeeft dat hij aan *quasi* alle activiteiten, die door zijn partij werden georganiseerd, heeft deelgenomen, treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat uit de foto's en verklaringen van verzoeker over de vier bijgewoonde manifestaties geenszins valt af te leiden dat verzoeker een bepalende rol speelt binnen de organisatie of louter door zijn deelname aan een betoging in het vizier zou komen van de Iraanse autoriteiten. Hetzelfde kan worden gesteld voor de foto's die verzoeker middels de aanvullende nota ter terechtzitting heeft neergelegd. Uit deze foto's, waarop verzoeker te zien is voor de Iraanse ambassade en op activiteiten voor de KDPI in Gent, kan geen vooraanstaande rol voor verzoeker worden afgeleid, waardoor hij in de aandacht van de Iraanse autoriteiten zou komen. De begeleidende teksten zijn niet voorzien van een voor eensluidende vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Derhalve is het onmogelijk hun inhoud na te gaan. Ten andere, zoals hierna zal blijken, schenken de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben zij evenmin veel aandacht voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet en vertoont verzoeker geen risicoprofiel. De vergoelijkningen in het verzoekschrift om zijn gebrek aan kennis van de *Zoom-meetings*, waarvan hij beweerde eraan te hebben deelgenomen, kunnen voorts niet overtuigen. Dat hij niet alles heeft ingestudeerd en zich zoveel tijd na datum niet onmiddellijk meer voor de geest kan halen waarover de *Zoom-meetings* precies gingen, kan niet verklaren waarom hij over twee van de drie *meetings* niet eens het onderwerp kan geven en waarom hij ook over de andere *meeting* een danig gebrek aan kennis vertoonde, waardoor, indien al deelgenomen aan deze *meetings*, twijfels kunnen worden geplaatst bij de oprechtheid van de interesse voor de KDPI en de inzet hiervoor in België.

2.3.4.5. Daar komt nog bij dat verzoekers kennis over de KDPI weinig diepgaand is, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt toegelicht:

"Ook al was u slechts een sympathisant, u legde naar eigen zeggen uw leven in de weegschaal door propaganda voor de KDPI te verspreiden waardoor er wel degelijk een goede kennis van deze partij verwacht kan worden. Zo is het frappant dat u deelneemt aan een feest betreffende de oprichting van de partij waar er gesproken wordt over de oprichters, maar u er niet in slaagt uit te leggen wie de oprichters waren naast Q.M. (CGVS, p. 10-11). Er kan van u verwacht worden dat u tenminste weet waarover gesproken werd aangezien u er aanwezig was. Dit geldt eveneens over de huidige leider. Veel verder dan zijn naam, termijn en studies weet u niet (CGVS, p. 20-21). Daarnaast weet u ook weinig te zeggen over H.S. en de verschillen met andere Koerdische partijen (CGVS, p. 22). Dat u in tegenstelling van wat men

van het engagement van een sympathisant mag verwachten, niet kan overtuigen met een deugdelijk kennis van de partij, doet dan ook sterk afbreuk aan uw daadwerkelijk engagement in Iran en in België.”

Verzoeker brengt hier in het verzoekschrift tegen in dat hij minder dan één jaar in België verbleef toen het gehoor plaatsvond, dat hij niet hoogopgeleid is en maar tot de achtste klas naar school ging, in een achtergestelde omgeving trouwens. Het is volgens hem dan ook niet realistisch om te eisen dat hij een grondige kennis zou opgedaan hebben in die korte periode, met de gegeven coronabeperkingen, en gelet op zijn profiel.

Van verzoeker, sympathisant van de KDPI die beweert dat hij omwille van activiteiten voor deze partij zijn land moest verlaten en die beweert ook in België politiek geëngageerd te zijn, kan verwacht worden dat hij kennis heeft van deze partij en dat hij kon antwoorden op de essentiële vragen zoals hierboven weergegeven. Temeer de oorzaak van zijn problemen en zijn vlucht te wijten is aan het feit dat hij besloot pamfletten uit te delen voor deze partij, pamfletten waarvan hij overigens aangaf niet precies te weten wat erop vermeld stond.

Waar hij wijst op zijn niet hoogopgeleid profiel, wijst de Raad erop dat ook van een persoon met een geringe opleiding redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op elementaire vragen over de politieke partij, waarvan hij beweert sympathisant te zijn in Iran en in België, kan antwoorden. Dat hij minder dan een jaar in België was vooraleer hij door het commissariaat-generaal werd gehoord, verklaart dan weer geenszins waarom hij in die tijd geen kennis zou hebben kunnen vergaren, onder andere gelet op de manifestaties en de *Zoom-meetings* waaraan hij deelnam of via zijn neef of internet, los van de opgelegde coronamaatregelen.

2.3.4.6. Gezien al hetgeen voorafgaat kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers vrees bij terugkeer naar Iran omwille van zijn betrokkenheid bij de KDPI.

2.3.4.7. Verzoeker laat de volgende pertinente overweging uit de bestreden beslissing dan weer volledig ongemoeid, zodat deze bij gebrek aan enig concreet verweer onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt:

“Evenmin kan er gezien het ongeloofwaardig karakter van uw activiteiten in Iran en het opportunistisch karakter van uw engagement in België aangenomen worden dat u door uw Facebookaccount opgemerkt werd door het Iraanse regime. Uw foto’s en berichten krijgen immers amper tot geen likes en commentaren. Hieruit blijkt alleszins niet dat u beschouwd kan worden als een invloedrijk online activist of cyberdissident. In deze dient ook te worden aangestipt dat uit de beschikbare informatie bovendien blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaansluiting alsook uw weinig invloedrijke online Facebookprofiel, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw politieke activiteiten, kan er bovendien van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto’s op uw Facebookaccount wist alvorens terug te keren naar Iran.”

2.3.4.8. De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan al het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Dat u een bevestigingsbrief voorlegt van de KDPI d.d. 01.11.2021 wijzigt hier niets aan bovenstaande vaststellingen. Er dient te worden opgemerkt dat deze brief dateert van na uw verzoek om internationale bescherming en derhalve een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien, om bewijswaardig te zijn dienen dergelijke documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw melikaart, vormt een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat. De kopieën van de shenasnamehs van uw ouders tonen hun identiteit aan. De foto die u voorlegt van uw oom die martelaar is, zegt niets over uw asielmotieven. Evenmin toonde u de identiteit van de personen op deze foto aan.”

2.3.4.9. In acht genomen wat voorafgaat, met nadruk op de vaststelling dat verzoekers algemene geloofwaardigheid *in casu* niet is komen vast te staan, kan vastgesteld worden dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.10. Gelet op wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico, voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat er heden in Iran een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.5.3. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS